

LBRIS

We know
books

MICHAEL CONNELLY

**NOAPTE
ADÂNCĂ**

Traducere din limba engleză
ANN CARAMANIAN

Polițiștii de patrulă lăsaseră ușa din față deschisă. Credeau că îi fac un bine aerisind locul, însă acest lucru încălca protocolul privind conservarea probelor. Insectele puteau intra și ieși, iar ADN-ul de contact putea fi alterat de orice adiere prin casă. Mirosurile sunt, în esență, particule; a aerisi un loc al faptei înseamnă a pierde o parte din el.

Dar polițiștii nu știau toate acestea. Raportul pe care Renée Ballard îl primise de la locotenentul de serviciu preciza că trupul se afla de două-trei zile într-o casă închisă, cu aerul condiționat oprit. După spusele lui, locul „puțea ca un sac plin cu sconșii“.

Două mașini alb-negre stăteau parcate la bordură, în fața casei. Între ele, trei ofițeri în uniformă o așteptau pe Ballard. Aceasta nu credea, de fapt, că ei ar fi rămas înăuntru, lângă trup.

Sus, un elicopter survola zona la vreo sută de metri înălțime, ațintind reflectorul spre stradă. Părea o lesă de lumină care ancora aparatul de zbor ce se tot rotea, împiedicându-l să se piardă în noapte.

Ballard opri motorul, dar mai rămase o clipă în mașina de serviciu. Parcase în dreptul unei deschideri între două case și putea privi luminile orașului întinzându-se ca un covor uriaș. Puțini știau că Hollywood Boulevard urca șerpuit spre coline, devenind o cale îngustă și retrasă, departe de strălucirea și mizeria zonei

turistice de jos, unde vizitatorii se fotografiau cu supereroi costumați și cu stelele de pe trotuar. Aici, sus, era vorba de bani și putere, iar Ballard știa că o crimă pe coline scotea mereu la iveală artileria grea a departamentului. Nu avea să păstreze cazul mult timp. Avea să fie transferat la Omucideri, la Secția West Hollywood sau poate chiar la Divizia Jafuri și Omucideri din centru, în funcție de cine murise și de statutul social al victimei.

Își luă privirea de la peisaj și aprinse plafoniera ca să-și poată vedea însemnările. Tocmai venise de la primul apel al turei, o spargere banală lângă Melrose, și avea notițele pregătite pentru raportul pe care urma să-l scrie la Secția Hollywood. Întoarse la o pagină nouă, notă ora – 1.47 dimineața – și adresa. Adăugă o observație despre vremea blândă. Apoi stinse lumina și coborî, lăsând girofarurile aprinse. Merse spre spatele mașinii și deschise portbagajul pentru a-și scoate trusa de criminalistică.

Era luni dimineață, începutul primei sale ture dintr-o săptămână pe cont propriu, și Ballard știa că trebuia să mai poarte costumul încă o zi, poate chiar două. Asta însemna să nu-l îmbâcsească cu duhoarea corpului în descompunere. Lângă portbagaj, își scoase haina, o împături cu grijă și o puse într-una dintre cutiile goale pentru probe. Scoase combinezonul din plastic și îl trase peste bocanci, pantaloni și bluză. Îl închise până sub bărbie și, sprijinind pe rând câte un picior pe bara de protecție, strânse arieciul manșetelor de la glezne. După ce făcu același lucru și la încheieturile mâinilor, hainele eliminând riscul de contaminare.

Din trusă își luă mânușile de unică folosință și masca de protecție pe care le folosisese la autopsii când lucra la Divizia de Jafuri și Omucideri. Închise portbagajul și porni spre cei trei ofițeri. Apropiindu-se, îl recunoscu pe sergentul Stan Dvorek, șeful de zonă, și pe ceilalți doi colegi care munciseră suficienți ani în tura de noapte cât să obțină repartizarea mai liniștită din Hollywood Hills.

Dvorek era chel și durduliu, cu șoldurile lățite de prea mulți ani petrecuți în mașina de patrulă. Se rezema de portbagajul uneia dintre mașini, cu brațele încrucișate la piept. Lui Dvorek i se spunea „Relicva“. Oricare dintre ofițerii care preferau tura de noapte și rezistau ani buni primeau, până la urmă, o poreclă. Dvorek deținea recordul, sărbătorindu-și cu o lună înainte al zecelea an pe tura de „vampir“. Celorlalți doi, Anthony Anzelone și Dwight Doucette, li se spunea Caspar și Deuce. Ballard, cu doar trei ani pe tura de noapte, încă nu primise nicio poreclă. Cel puțin, nu una de care să aibă cunoștință.

— Băieți, zise Ballard.

— Uau, Sally Ride, zise Dvorek. Când decolează naveta spațială?

Ballard își întinse brațele ca să se lase privită. Era conștientă că acel combinezon îi era larg și că arăta ca un costum spațial. Îi trecu prin minte că tocmai primise o poreclă.

— Niciodată, zise ea. Și ce avem aici, de v-a gonit din casă?

— E groaznic înăuntru, zise Anzelone.

— A stat la căldură, adăugă Doucette.

Relicva se desprinse de portbagaj și se încruntă.

— Femeie albă, pe la cincizeci și ceva de ani, pare traumatism prin lovire și prezintă lacerării faciale, zise el. Cineva a „lucrat-o“ serios. Locuința e vraște. Posibil să fi fost o spargere.

— Agresiune sexuală? întrebă Ballard.

— Cămașa de noapte e ridicată. Corpul e expus.

— Bine, intru. Care dintre voi, vitejilor, mă conduce?

Nu se oferi nimeni din prima.

— Deuce, tu ești cel mai nou, așa că intri tu, zise Dvorek.

— La naiba, mormăi Doucette.

Doucette își trase bandana albastră de la gât peste gură și nas.

— Arăți ca un nenorocit de membru al bandei Crips, zise Anzelone.

— De ce, fiindcă sunt negru? întrebă Doucette.

— Pentru că porți o bandană albastră, zise Anzelone. Dacă era roșie, ziceam că arăți ca un nenorocit de Blood.

— Arată-i drumul, zise Dvorek. Chiar n-am chef să stăm aici toată noaptea.

Doucette tăcu și porni spre ușa deschisă a casei. Ballard îl urmă.

— Și cum de a ajuns cazul la noi atât de târziu? întrebă ea.

— Vecinul a primit un telefon de la nepoata victimei, din New York, explică Doucette. Avea o cheie, iar nepoata l-a rugat să verifice ce se întâmplă, pentru că femeia nu mai răspundea de câteva zile nici la telefon, nici pe rețelele sociale. Vecinul a deschis ușa, l-a izbit duhoarea și ne-a sunat.

— La unu noaptea?

— Nu, mult mai devreme. Dar toată tura de seară a fost blocată cu un suspect de tip „459” (spargere) și toți au asigurat perimetrul în parcul La Brea până la finalul schimbului. N-a ajuns nimeni aici, așa că apelul a fost preluat de noi la intrarea în tură. Am venit cât de repede am putut.

Ballard încuviință. Asigurarea perimetrului într-un caz de jaf suna suspect. Mai probabil, se gândi ea, fusese pasat de la un schimb la altul, fiindcă nimeni nu voia să preia un cadavru care zăcuse la căldură într-o casă închisă.

— Unde este vecinul acum? întrebă Ballard.

— Acasă, zise Doucette. Probabil face duș și își aplică unguent mentolat sub nas. Nu-și va reveni prea curând.

— Va trebui să-i luăm amprente pentru a-l exclude, chiar dacă spune că n-a intrat.

— Recepționat. Chem echipa de identificare.

Punându-și mănușile de latex, Ballard trecu pragul după Doucette. Masca de protecție era aproape inutilă. Duhoarea de putreziciune o izbi cu putere, deși respira doar pe gură.

Doucette era înalt și lat în umeri. Ballard nu văzu nimic până nu intră în casă și îl ocoli. Locuința era construită în consolă pe versant, iar priveliștea prin peretele de sticlă, din podea până în tavan, oferea o țesătură uluitoare de lumini clipind. Chiar și la ora aceea, orașul părea viu, pulsând grandios.

— Era întuneric aici când ați intrat? întrebă Ballard.

— Nu era nicio lumină aprinsă când am ajuns, răspunse Doucette.

Ballard notă răspunsul. Lipsa luminilor putea însemna că intruziunea avusese loc ori ziua, ori noaptea târziu, după ce proprietara se culcase. Știa că majoritatea spargerilor se petreceau pe lumină.

Doucette apăsă un întrerupător și aprinse un șir de lămpi din tavan. Interiorul era spațios, panorama putând fi admirată din orice punct al sufrageriei sau al bucătăriei. Priveliștea amețitoare era echilibrată de trei tablouri mari pe peretele din spate, dintr-o serie reprezentând buze roșii de femeie.

Ballard observă cioburi pe podea, lângă insula din bucătărie, dar nu văzu ferestre sparte.

— Vreun semn de intrare forțată? întrebă ea.

— Din câte am văzut până acum, nu, zise Doucette. Sunt lucruri sparte peste tot, dar nicio fereastră spartă, niciun punct evident de intrare.

— Bine.

— Victima este aici, în spate.

O luă pe un hol ce pornea din sufragerie și își acoperi gura cu bandana, ca o a doua barieră împotriva mirosului care se intensifica.

Ballard îl urmă. Casa era modernă, pe un singur nivel. Ai fi zis că fusese construită prin anii cincizeci, când un singur nivel era suficient. În prezent, orice casă ridicată pe coline era extinsă pe mai multe niveluri, până la limita maximă a codului de siguranță în construcție.

Trecură pe lângă niște uși deschise spre un dormitor și o baie, apoi intrară într-un dormitor matrimonial răvășit. O lampă era trântită pe jos, cu abajurul îndoit și becul spart. Pe pat erau împrăștiate haine, iar un pahar în care fusese vin roșu zăcea pe covorul alb, cu piciorul rupt; conținutul pătase țesătura.

— Poftim, zise Doucette.

Arată spre ușa deschisă a băii, apoi făcu un pas înapoi, lăsând-o pe Ballard să intre prima.

Ballard rămase în prag. Victima zăcea cu fața în sus pe podea. Era o femeie corpulentă, cu brațele și picioarele desfăcute. Avea ochii deschiși, buza de jos sfâșiată, iar pe obrazul drept avea o tăietură adâncă ce lăsa la vedere țesutul roz-cenușiu. Un cerc de sânge uscat, provenit dintr-o rană la cap pe care nu o putea vedea încă, îi înconjura craniul pe plăcile de gresie albă.

Cămașa de noapte din flanel, cu imprimeu cu colibri, era ridicată peste șolduri și adunată deasupra abdomenului. Picioarele erau dezgolate și depărtate. Nu se vedeau echimoze sau leziuni evidente în zona genitală.

Ballard își zări reflexia într-o oglindă imensă de pe peretele opus. Se lăsă pe vine în prag, studiind podeaua după urme de încălțăminte sau alte probe. În afară de haloul de sânge uscat din jurul capului, pe jos, între corp și dormitor, se vedea o dâră întreruptă de mici pete de sânge.

— Deuce, du-te și închide ușa de la intrare, zise ea.

— Ăă, bine, zise Doucette. Dar de ce?

— Fă-o. Apoi verifică bucătăria.

— Pentru ce?

— Un bol cu apă pe jos. Du-te.

Doucette plecă, iar Ballard îi auzi pașii grei retrăgându-se pe hol. Intră în baie pășind cu grijă pe lângă perete. Se aplecă, sprijinindu-se cu o mână înmănușată, încercând să vadă rana de la

cap. Părul brun-închis al cadavrului era prea des și creț pentru a localiza rana cu ușurință.

Ballard își plimbă privirea prin încăpere. Cada era înconjurată de o margine de marmură pe care stăteau borcane cu săruri de baie și lumânări arse. Pe o parte se afla și un prosop împăturit. Ballard se uită în cadă. Era goală, dar dopul de cauciuc era pus, asigurând o închidere etanșă. Întinse mâna, dădu drumul la apa rece câteva secunde, apoi o opri.

Se ridică și așteptă, privind apa care înconjura scurgerea.

— Chiar este un bol cu apă, zise Doucette, care tocmai se întorsese.

Ballard se uită spre el.

— Ai închis ușa de la intrare?

— E închisă.

— Bine, caută prin casă. Cred că avem o pisică pe aici. Sau un animal mic. Va trebui să chemați serviciul de ecarisaj.

— Ce?

Ballard arătă spre femeia moartă.

— Un animal a făcut asta. Unul flămând. Încep cu țesăturile moi.

— Îți bați joc de mine?

Ballard privi din nou în cadă. Jumătate din apa turnată dispăruse. Garnitura de cauciuc nu mai etanșa bine, lăsând apa să se scurgă încet.

— Nu prezintă sângerare la leziunile faciale, zise ea. Asta înseamnă că s-au produs post-mortem. Rana din spatele capului este cea care a ucis-o.

Doucette încuviință.

— Cineva a venit din spate și i-a spart capul, zise el.

— Nu, spuse Ballard. Este o moarte accidentală.

— Cum așa? întrebă Doucette.

Ballard arătă spre obiectele de pe marginea căzii.

— După stadiul descompunerii, aş zice că s-a întâmplat acum trei nopţi. Şi-a stins luminile şi se pregătea de culcare. Probabil lampa aceea din dormitor era singura aprinsă. A intrat aici, a umplut cada, a aprins lumânările şi şi-a pregătit prosopul. Apa fierbinte a aburit faianţa, a alunecat – poate când şi-a amintit că lăsase paharul de vin pe noptieră, sau chiar când a început să-şi ridice cămaşa de noapte ca să intre în cadă.

— Dar lampa şi vinul vărsat?

— Pisica.

— Deci ai stat aici şi ai pus totul cap la cap dintr-odată?

Ballard ignoră întrebarea.

— Probabil avea ceva în mână, zise ea. O schimbare bruscă de direcţie în timp ce se dezbrăca – „O, nu, am uitat vinul!“ – a făcut-o să alunece şi să se lovească cu capul de marginea căzii. A murit pe loc, lumânările s-au stins, iar apa s-a prelinz încet pe la scurgere.

Explicaţia fu primită cu o tăcere grea. Ballard privi din nou chipul desfigurat al femeii.

— Cam în a doua zi, pisica a început să flămânzească, concluzionă ea. A luat-o puţin razna, apoi a găsit-o.

— Doamne, zise Doucette.

— Adu-ţi partenerul aici, Deuce. Găsiţi pisica.

— Dar stai puţin. Dacă urma să facă baie, de ce avea deja cămaşa de noapte pe ea? Nu o pui după baie?

Ballard arată spre oglindă.

— Era supraponderală. Probabil nu-i plăcea să se vadă goală în oglindă. A venit acasă, s-a schimbat în hainele de noapte, şi-a luat vinul şi s-a uitat la televizor. A rămas îmbrăcată până când a venit momentul să intre în cadă.

Ballard se întoarse, trecu pe lângă Doucette şi ieşi din încăpere.

— Găsiţi pisica, repetă ea.

2

Pe la trei dimineaţa, Ballard încheie cercetarea la locul faptei şi se întoarse la Secţia Hollywood, unde lucra într-un cubical din biroul detectivilor. Acela sală vastă, unde ziua munceau patruzeci şi opt de detectivi, era pustie după miezul nopţii, iar Ballard îşi putea alege mereu locul care îi convenea. Îşi căută un birou într-un colţ retras, ferit de zgomotele rătăcite şi de vuietul staţiilor radio din biroul locotenentului de serviciu, aflat la capătul coridorului din faţă. La înălţimea ei de un metru şaizeci şi cinci, putea să se aşeze şi să dispară în spatele ecranului computerului şi al pereţilor joşi ai cubicalului, ca un soldat într-o tranşee. Acolo se putea concentra să îşi termine rapoartele.

Termină mai întâi raportul despre spargerea locuinţei la care intervenise mai devreme în acea noapte, iar apoi se pregăti să redacteze referatul privind decesul din cazul din baie. Avea să clasifice cauza morţii drept „nedeterminată“, în aşteptarea autopsiei. Avu grijă să bifeze totul: chemă fotograful criminalist şi documentă totul, inclusiv pisica. Ştia că o concluzie de moarte accidentală putea fi contestată de familia victimei şi poate chiar de superiori. Totuşi, era convinsă că autopsia nu avea să arate indicii de crimă, iar decesul avea să fie, în cele din urmă, declarat accidental.

Lucra singură. Partenerul ei, John Jenkins, era în concediu de doliu. Pentru detectivii care lucrau în tura de noapte nu existau înlocuitori. Ballard era la jumătatea primei nopți din cel puțin o săptămână de muncă pe cont propriu. Totul depindea de momentul întoarcerii lui Jenkins. Soția lui trecuse printr-o boală îndelungată și chinuitoare, fiind răpusă de cancer. Pierderea îl sfâșiasse pe dinăuntru, iar Ballard îi spusese să își ia tot timpul de care avea nevoie.

Deschise caietul la pagina unde notase detaliile despre a doua investigație și apoi încarcă pe ecran un formular nou de incident. Înainte de a începe, își lăsă bărbia în piept și își trase gulerul bluzei peste nas. I se păru că simte un vag miros de descompunere și de moarte, dar nu putea fi sigură dacă se impregnase în haine sau era doar o amintire olfactivă. În orice caz, însemna că planul ei de a mai purta costumul în săptămâna aceea nu mai era valabil. Trebuia trimis la curățat.

În timp ce stătea aplecată, auzi zgomotul metalic al unui sertar trântit. Ridică privirea peste despărțitorul cubiculului spre partea cealaltă a biroului, unde se întindeau dulapurile de fișiere cu patru sertare. Fiecărei perechi de detectivi îi era repartizat un astfel de dulap pentru depozitare.

Dar bărbatul pe care îl văzu acum deschizând un sertar pentru a-i verifica conținutul nu era un detectiv pe care să-l recunoască – iar ea îi știa pe toți din ședințele lunare de echipă la care era obligată să participe ziua. Omul care părea să cotrobăie la întâmplare prin fișiere avea părul cărunt și mustață. Instinctiv, Ballard înțelese că nu avea ce căuta acolo. Cercetă cu privirea întreaga sală; restul încăperii era pustiu.

Bărbatul deschise și închise încă un sertar. Ballard folosi zgomotul ca să-și acopere mișcarea când se lăsă pe vine și, folosind rândul de cubicle drept paravan, se deplasă spre culoarul

central, care îi permitea să se apropie din spatele intrusului fără să fie văzută.

Își lăsase sacoul de la costum în cutia de carton din portbagajul mașinii. Asta îi dădea acces liber la pistolul din toc, de pe șold. Își puse mâna pe mânerul armei și se opri la trei metri în spatele bărbatului.

— Hei, ce faci acolo? întrebă ea.

Bărbatul încremeni. Își ridică încet mâinile din sertarul deschis și le ținu sus, la vedere.

— Așa, e bine, zise Ballard. Acum, mă lămurești și pe mine cine ești și ce cauți aici?

— Numele meu e Bosch, zise el. Am venit să văd pe cineva.

— Cum adică? Pe cineva ascuns prin sertare?

— Nu, eu am lucrat aici. Îl știi pe Money, cel din față. Mi-a spus că pot aștepta în sala de recreere până îl cheamă pe tip. M-am tot plimbat. Greșeala mea.

Ballard își domoli agitația și își luă mâna de pe armă. Recunoștea numele Bosch, iar faptul că străinul știa porecla locotenentului de serviciu (Money) îi dădea un oarecare sentiment de siguranță. Totuși, rămase vigilentă.

— Ți-ai păstrat cheia de la vechiul dulap? întrebă ea.

— Nu, zise Bosch. Era descuiat.

Ballard văzu că, într-adevăr, butonul din partea de sus a dulapului era împins în poziția de deblocare. Majoritatea detectivilor își țineau dosarele sub cheie.

— Ai vreun act de identitate la tine? întrebă ea.

— Sigur, zise Bosch. Doar ca să știi, sunt polițist. Am un pistol pe șoldul stâng și o să-l vezi când duc mâna la spate după legitimație. E în regulă?

Ballard își ridică din nou mâna la șold.